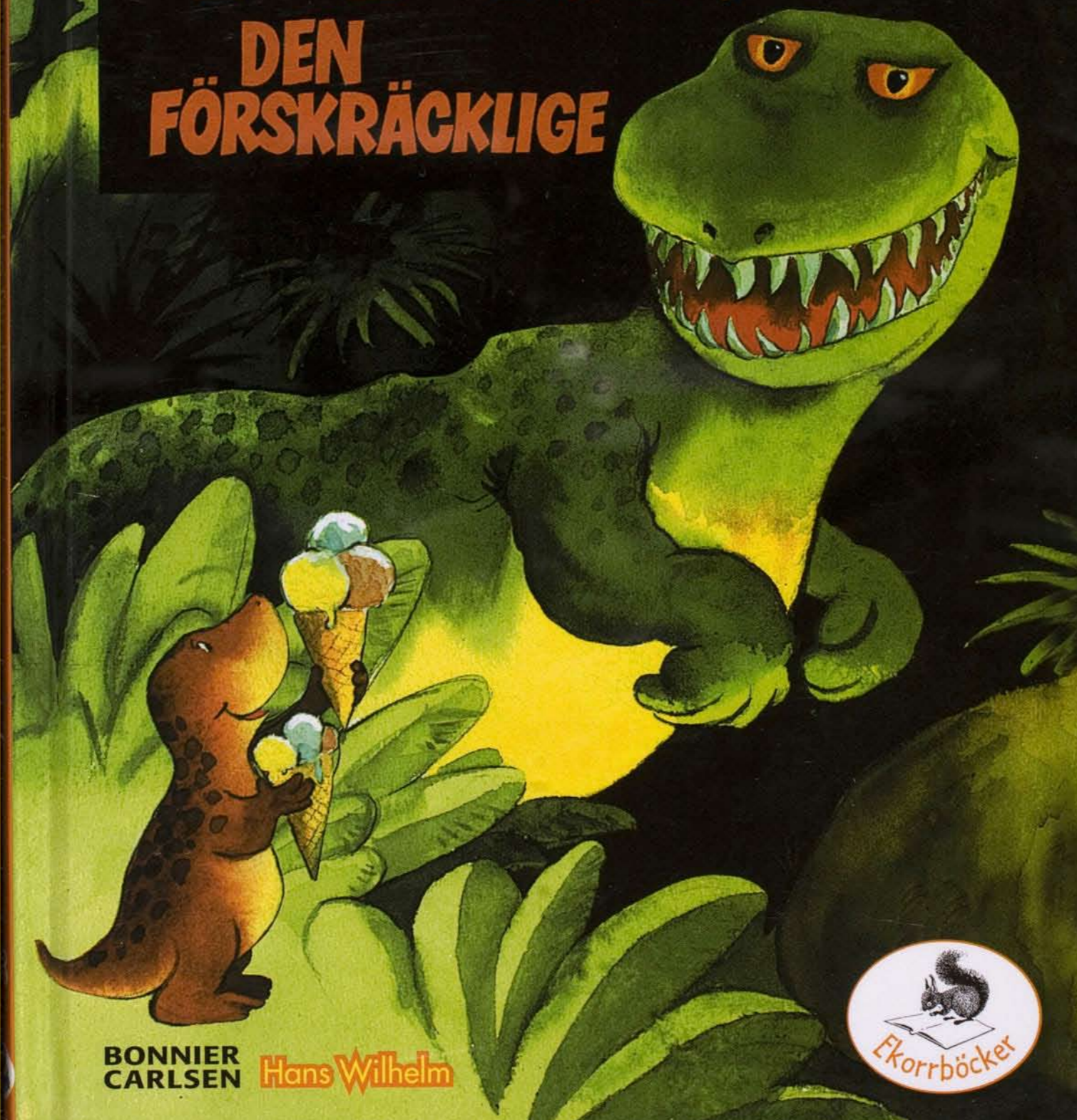

TYRRE

DEN
FÖRSKRÄCKLIGE

BONNIER
CARLSEN Hans Wilhelm

Copyright: Hans Wilhelm, Inc.

TYRRE DEN FÖRSKRÄCKLIGE

Text/bild: Hans Wilhelm

Svensk text: Monica Stein

**BONNIER
CARLSEN**

Bolle hette en liten dinosauriepojke
som bodde med sin mamma
och pappa i skogen.

Det fanns många dinosaurieungar
i Bolles skog.

De lekte med varann varje dag
och Bolle var kompis med allihop
– alla utom en...

Han hette Tyrre – fast oftast kallades han Tyrre den Förskräcklige.

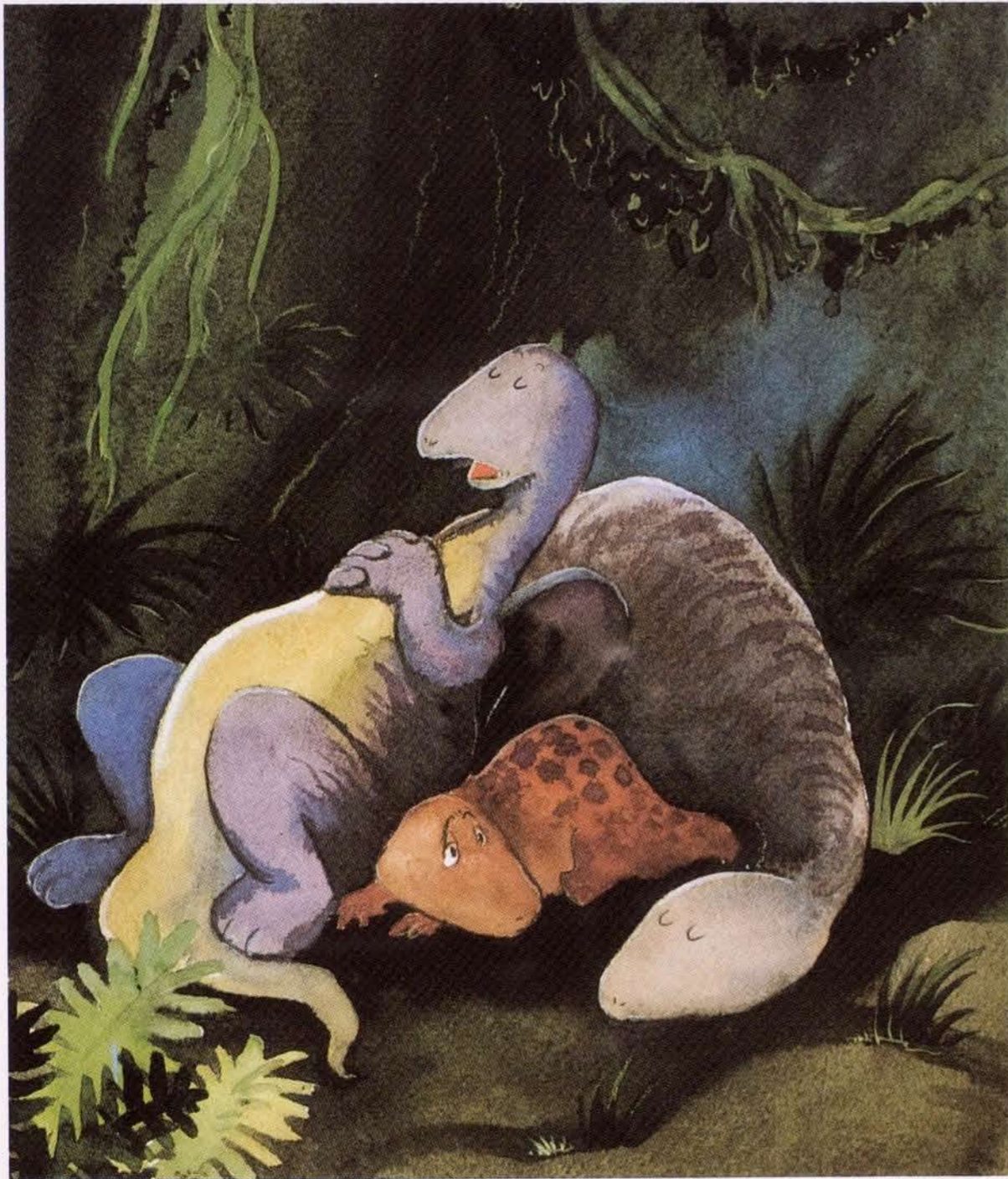
Han var inte särskilt gammal han heller men han var mycket större och starkare än de andra. Och han älskade att bråka.

Mest gillade Tyrre att bråka med Bolle.
Han slog och retade honom
och tog alltid hans matsäcksmörgås.

Bolle försökte att hålla sig ur vägen för Tyrre,
men det spelade ingen roll för vart han än
gick stod Tyrre där och väntade på honom.

Bolle hade svårt att somna om kvällarna. Han låg och funderade på hur han skulle klara sig från Tyrre. Det verkade helt hopplöst.

Bolles kompisar försökte att hjälpa honom.

– Du måste bli god vän med Tyrre, sa Nosbert till Bolle en dag.

– Det är väl inte så lätt, sa Bolle. Hur blir man kompis med nån som har slagit och retat en hela ens liv?

– Ge honom en present och visa att du bryr dig om honom, föreslog Nosbert.

Bolle tänkte efter en stund. Vad för slags present skulle han ge Tyrre? Så kom han ihåg att Tyrre alltid tog hans smörgåsar.

– En present till Tyrre? sa han. Ja, jag kan ju alltid försöka förstås.

På eftermiddagen letade Bolle upp Tyrre.

– Hej, sa han med sin allra vänligaste röst.

– Det är så varmt idag så jag tänkte att du kanske ville ha en glasstrut att svalka dig med?

Tyrre stirrade på Bolle ett ögonblick, så log han elakt. – En glasstrut till mig?

Men så gulligt av dig!

Tyrre slet åt sig struten och tryckte ner den i huvudet på Bolle.

– Hahaha, skrattade Tyrre rått och gick sin väg. Bolle kunde höra skrattet eka länge genom skogen.

Dagen därpå berättade Bolle för sin kompis Stella vad som hade hänt.

– Bry dig inte om det, sa Stella. Låtsas inte om honom när han försöker att reta dig. Försök att hålla dig lugn i stället. Det är det enda som hjälper.

– Det är inte så lätt när man är rädd, sa Bolle. Men jag ska försöka i alla fall.

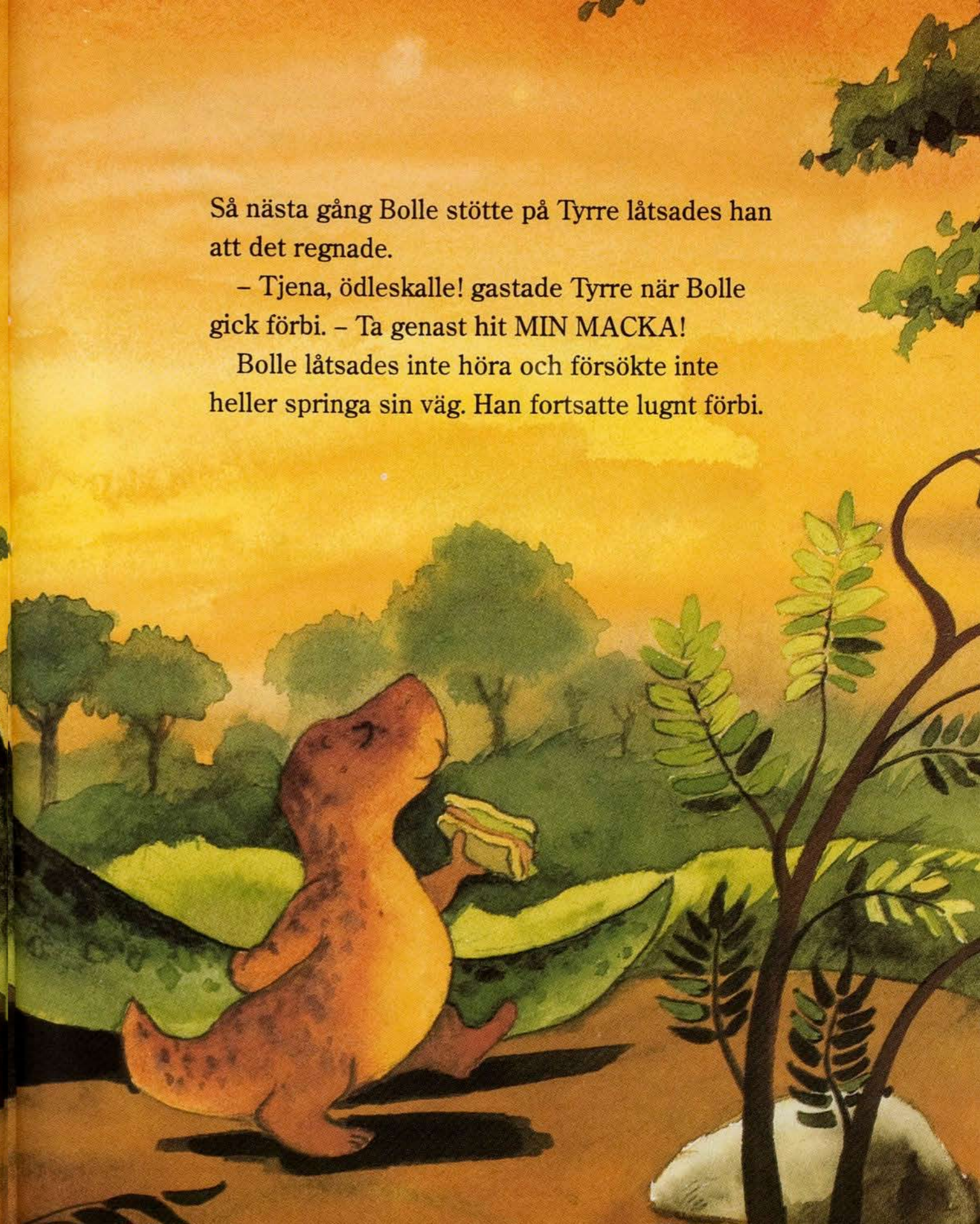

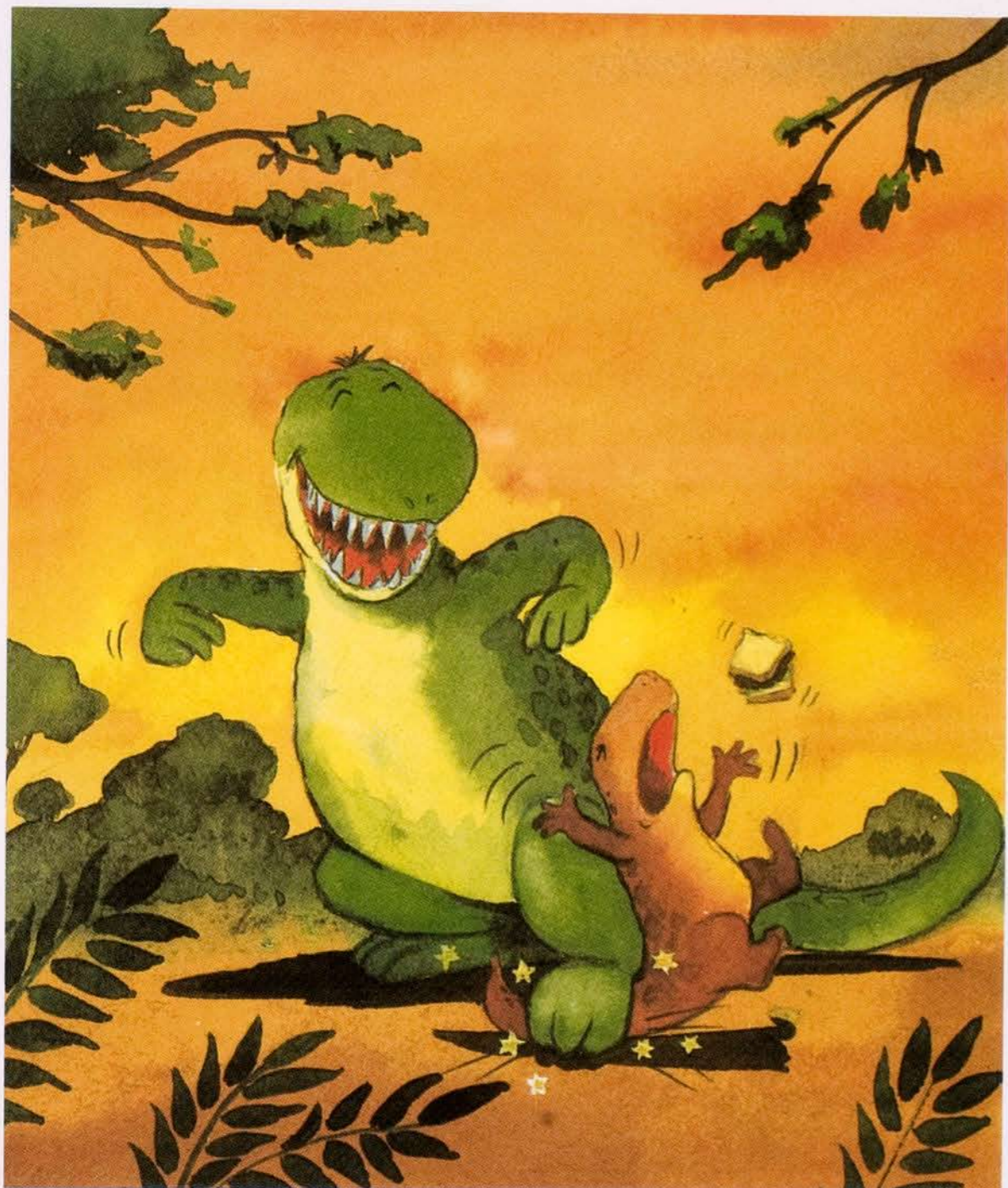

Så nästa gång Bolle stötte på Tyrre låtsades han att det regnade.

– Tjena, ödleskalle! gastade Tyrre när Bolle gick förbi. – Ta genast hit MIN MACKA!

Bolle låtsades inte höra och försökte inte heller springa sin väg. Han fortsatte lugnt förbi.

– Jag måste tydligen fixa det här på egen hand som vanligt, sa Tyrre och stampade så hårt han kunde på Bolles svans tills Bolle släppte sin smörgås.

Det gjorde förskräckligt ont men Bolle försökte tappert att dölja sina tårar så gott han kunde.

När Bolles vänner fick reda på vad som hade hänt blev de väldigt arga.

– Det är dags att ge igen! sa Stego. Nu har Tyrre gått för långt i alla fall. Du måste stå på dig mot honom och visa honom att du är en dinosaurie du också. Du kan vinna om du slåss mot honom. Tyrre är bara stor i munnen, inget annat.

Bolle var också arg. – Ni har rätt, sa han. Det är lika bra att slåss med honom så att han slutar med dom här dumheterna en gång för alla.

– Ja, höll Stego med. Det är lika bra att göra det med en gång!

Och så gav sig de fyra vännerna av för att leta rätt på Tyrre. Det tog inte lång stund förrän de hittade honom.

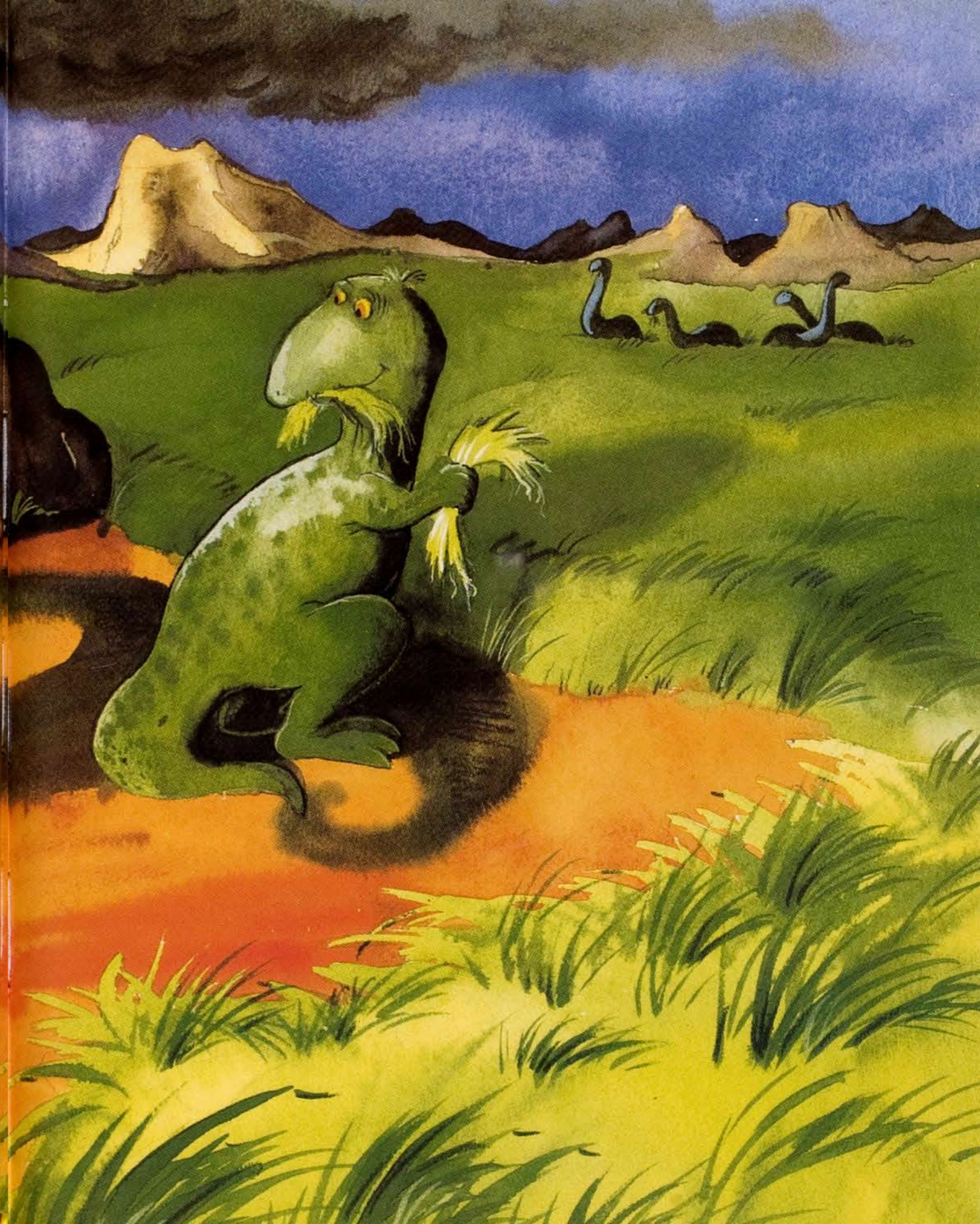

Bolle klev modigt fram till Tyrre och såg honom stint i ögonen.

– Hördududu, din buse, sa han, jag har fått nog av dina elakheter. Kom hit så ska vi slåss!

Tyrre kastade en hänfull blick på Bolle och sa: – Kör till då, om det är det du vill.

Det blev en väldigt kort match.

Bolle, som var så liten, hade ingen chans mot sin stora fiende.

– Vad tråkigt att du förlorade, sa Stego. Det var ingen särskilt bra idé. Det är nog bäst att du ger upp ändå. En del busar rör man bara inte på. Man får lära sig att stå ut med dem vare sig man vill eller ej.

Men Bolle ville inte vara rädd för Tyrre jämt.

– Jag måste hitta på något så jag får vara i fred, tänkte Bolle förtvivlat.

Han satt fortfarande och funderade när månen och stjärnorna visade sig på himlen. Plötsligt log han ett stort soligt leende.

– Nu vet jag sa han till sig själv.

Så rullade han ihop sig och somnade genast.

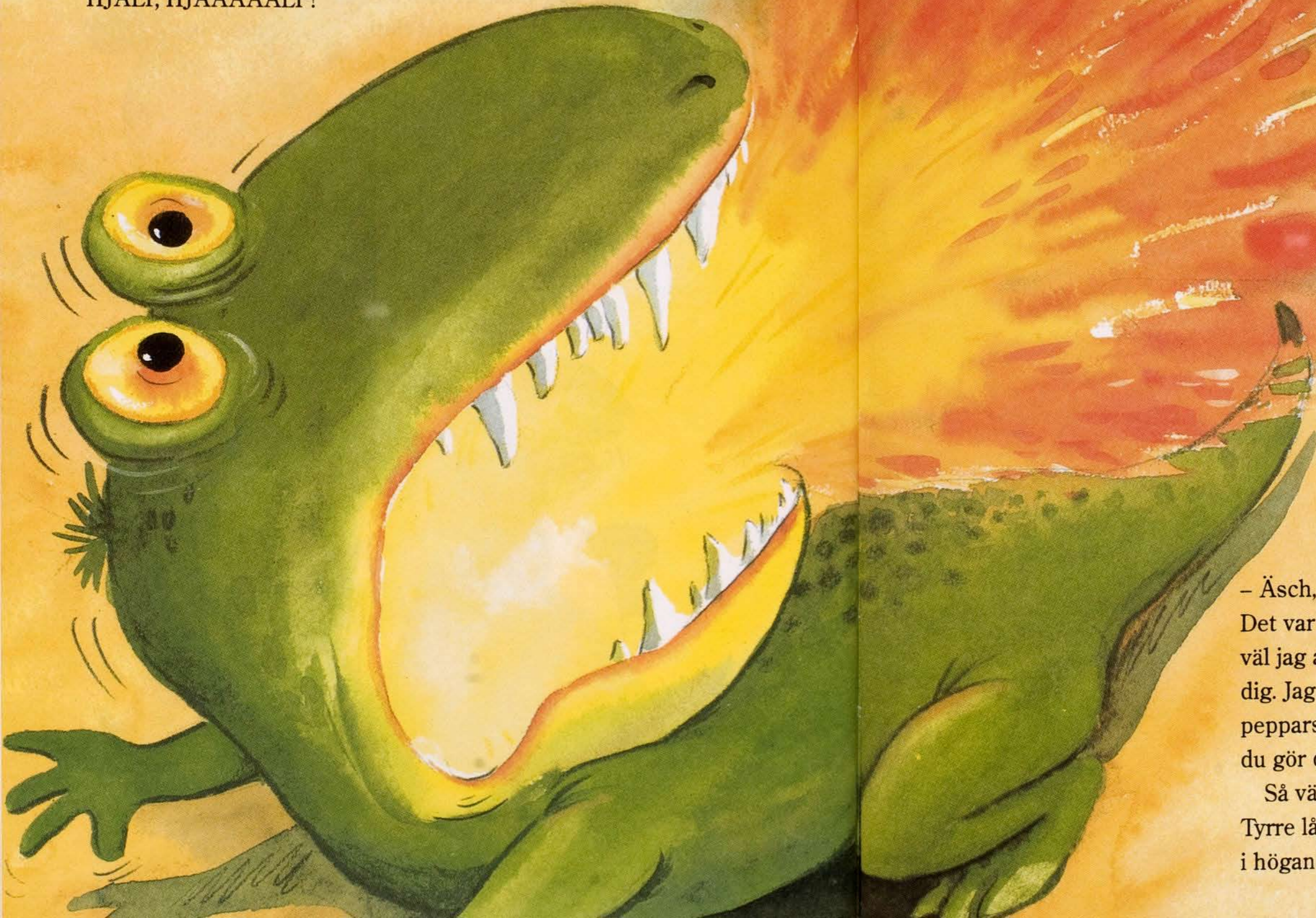
Nästa morgon bredde Bolle sin smörgås och gav sig iväg in i skogen som vanligt. Det dröjde inte länge förrän han stötte på Tyrre.

– Aha, där kommer min macka, gastade Tyrre, jag hoppas att du har nåt riktigt smaskigt pålägg idag! Och så slet han smörgåsen ur Bolles hand och svalde den glupskt i en enda tugga.

Bolle försvann därifrån så fort han bara kunde. Plötsligt hördes ett förfärligt vrål.

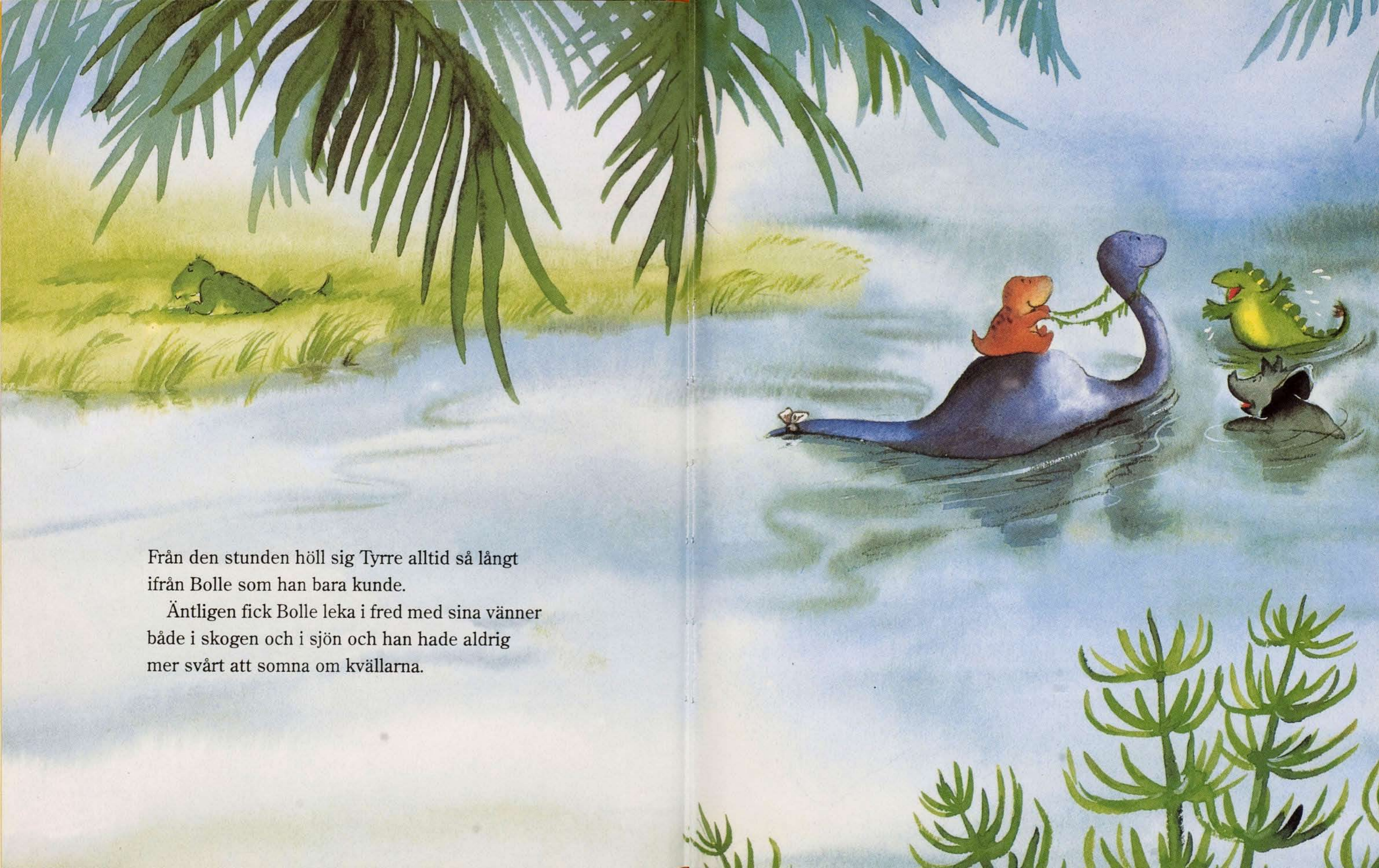

– Uuuuuuuuuuuurrrkkkk! Det var Tyrre.
Väldiga flammor slog ut ur gapet på honom.
– Hjälp, jag brinner upp, skrek han, jag dööööör!
Jag har blivit förgiftad!
HJÄLP, HJÄÄÄÄÄLP!

– Äsch, struntprat! sa Bolle skrattande. Det var bara en smörgås. Inte kunde väl jag ana att du var så känslig av dig. Jag gillar faktiskt cayennepepparsmörgåsar. Vad synd att inte du gör det!

Så vände han och gick hem medan Tyrre låg kvar och stönade och gnydde i högan sky.

Från den stunden höll sig Tyrre alltid så långt ifrån Bolle som han bara kunde.

Äntligen fick Bolle leka i fred med sina vänner både i skogen och i sjön och han hade aldrig mer svårt att somna om kvällarna.

Långt långt senare hittades Tyrre av några vetenskapsmän. Fast då såg han förstås helt annorlunda ut – men sitt otäcka elaka leende hade han fortfarande kvar.

TYRRE DEN FÖRSKRÄKLIGE
© 1988 by Hans Wilhelm
First published by Scholastic Inc./New York
Tryckt av Kossuth Printing House i Ungern, 2004
ISBN 91-638-4659-4

 www.bonniercarlsen.se